

Johannes Hilarius Kofods prædiken pinsedag

Taler

Johannes Hilarius Kofod
Præst

Dato

15. maj 1864

Sted

Formentlig Rønne, Bornholm

- 1 Fred lader jeg Eder, Fred giver jeg Eder!

St. Johannes skriver 14de Cap. 27de Vers.

- 5 Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; jeg giver Eder ikke som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke.

„Fred lader jeg Eder“ — saaledes taler Herren til os idag, og vort længe ængstede Hjerte bæver ved dette Ord, og vort Indre spørger: er der ogsaa Fred? Vort
10 syndige jordiske Øje skuer ud i den store vide Verden, og tvivlsomt ryste vi med Hovedet: Er der Fred? Vor skrøbelige Tanke fæster sig paa hvad der foregaaer omkring os i vor nærmeste Nærhed og urolig er vor Sjæl; den seer ej Forjættelsen opfyldt; thi Fred er der dog kun tilsyneladende. — Som, da hine Ord udtaltes, Freden kun var uvis kun var sluttet for en kort Stund, og Disciplenes Hjerte
15 forfærdedes, som de forsagede, saa flaae ogsaa vi paa denne Aandens Fest forfærdede og forsagte. Men hvi, kan dette være anderledes? Vi have samlet os paa den Hellig-Aands Fest, men den rette Aand er ikke iblandt os. Vi ere samlede, men ere vi ogsaa samlede som dem, om hvilke det hedder: Og der Pindsefestens Dag var kommen, vare de alle eendragtigen tilsammen! Der var
20 Jøder boende i Jerusalem gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himlen, Parther og Meder og Elamiler og vi som boe i Mesopotamia, Judæa og Cappodocia, Pontus og Asia, i Phrygia og Pamphylia, Ægypten og Lybiens Egne ved Cyrene og vi her boende Romere. Jøder og Proselyter, Creter og Araber. (Ap. Gjern. 2,1.5. 9-11.)? — Ere vi samlede eendragtigen? Nej! Nogle samles
25 hist, andre samles her for at modtage Forjættelsen: Fred lader jeg Eder! og medens de tale hine Ord, tænke de om hverandre: De gjøde kun os som ere samlede paa dette Sted. Ak, hvilken forfærdelig Blindhed, hvilket Mørke paa Lysets Dag, hvilken Aandløshed paa Aandens Fest. Vi som ere samlede her lader os bortkaste hine jordiske Tanker, lader os idag en Stund glemme hvad Jorden

30

kalder Fred; lader os ej agte paa, at den jordi ske Ordets Forkynder er et skrøbeligt Menneske.-, laer [uklart] os langt mere glemme hans, Forkrænkelighed for en Stund og tænke, som vi altid bør, Godt om dette vort Medmenneske, tænke, at han giver Sandheden, der dog maa være eens for Alle, 35 det Udtryk, hans Evner sætte ham istand til, da vil Ordet være opfyldt paa os, hiint Ord: **Fred lader jeg Eder**, og da ville vi først ret glædes ved Ordene:

Min Fred giver jeg Eder! — Herrens Fred er fremforalt Hans Tilgivelse. 40 Saalænge Samvittighedens Døre slaae op og i for de syndige Storme som rase i vort Bryst, som ej lade os Rist eller Ro Dag eller Nat, ej engang i denne hellige Time, saalænge Misundelse, Nid, onde Begjærligheder, Kødets Lyster sønderslide Hjertekamrenes Vægge, saalænge ere vi fulde af Misfornøjelse, fordi vi føle, at Herrens Vrede maa være optændt imod os. Men nu da det lyder: Fred 45 lader jeg Eder, det vil sige: Bort af Eders Midte med alle hine Tilbøjeligheder, som forbitte de Timer der skulde være Eder de sødeste, Kraften dertil lader jeg Eder! nu da vi have samlet os for at være eendragtige sammen, tilgive hverandre vore Skrøbeligheder, nu da vi ville fatte det Forsæt ogsaa i Virkeligheden at lade denne Fred herske mellem os indbyrdes, nu fatte vi ogsaa Herrens Ord. **Min** 50 Fred giver jeg Eder; Herren tilgiver os fordi vi tilgive hverandre, hans rensende Ildtunger, vise sig for os, (Ap. Gjern. 2, 3.) opflamme vort Indre til gjensidig Kjærlighed, Kjærlighed, som er det, der avler Fred. — Han giver os **sin** Fred, **sin** Kjærlighed, giver os den ej blot saa den strømmer ud fra ham og omgiver os, berører os, Men giver os den saaledes, at den fylder vor Barm, ja giver os den 55 saaledes, som kun han kan give den, thi han siger:

Jeg giver Eder ikke, som Verden giver.

Naar Verden giver os Kjærlighed, o da er det kun for verdslige Øjemed, for at 60 opnaae Gjenkjærlighed, naar Verden giver os Fred, o da er det kun for en kort Stund, er det kun forat hvile sig ud til fornyet Kamp. Men Herrens Fred, Herrens Kjærlighed er af en ganske anden Natur. Selv om vi lønnede Herren med Ukjærlighed, hans Kjærlighed vilde dog ej udslukkes; han fordrer vel vor Kjærlighed, men hans Tilværelse, hans Virken, hans ophøjede Tragten og 65 Handlen kan ikke forandres ved vor Ukjærlighed. Den Fred, som Herren giver os, er [usikkert] en ganske anden, end den Verden giver, thi han slaaer og helbreder, medens Verdens Fred er en Helbredelse, hvor Saaret atter snart rives op forat bløde des stærkere og voldsommere. Vækker Herren Kamp og Strid i

70 os, da skeer det kun for at fremkalde Freden og gjøre den varig. Naar Verden
giver Fred, da stiller den Fordringer som Løn for Freden, Fordringer af en
saadan Beskaffenhed, at den Svage derved svækkes endmere, at de Lemmer, han
endnu har i Behold efter Slagets Tummel blive yderligere beklippede, saa han ej
75 kan have deres fulde Brug, men naar Herren giver Fred, da fordrer han derfor
kun vor Kjærlighed, vil han at den maa være **hans** Kjærlighed, af hvilken vi
skulle gennemtrænges, den Følelse, den indre Bevægelse den Fornemmelse, som
jo mere den kommer til Gyldighed, des mere styrker den. O, mine Venner! lader
os lægge os disse Ord ret paa Hjerte, da ville vi ogsaa føle os under Indflydelse af
hine Herrens Ord, der under Livets Storme, i Kampens Dage skulle give os
80 Styrke, Mod og Tillid, hiint Tilraab:

Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke!

O Herre! Giv os dette Ords rette Forstaaelse i Hjertet i disse skjæbnsvangre
85 Dage, som ere oprundne over vort elskede Fædreland. Din Fred lade Du os, at
alle Menigheder idag maa være sammen eendragtigen og bede om Din rette
Aand, Din Fred give Du os, den Fred, som styrker og lad det ikke blive, som
Verden vil give os, en Fred, som svækker og kun er en Forberedelse til nye
Kampe, der trodse den Kjærlighed og Samdrægtighed, Du har paalagt os. Ja o,
90 Herre! vær med os, at vort Hjerte ej maa forfærdes, at vi ej maa forsage. Amen!

Kilde

Fred lader jeg Eder, Fred giver jeg Eder!: Prædiken, Pinsedag 1864. Rønne: trykt og forlagt af M. Wolff.
Digitalisering: Det Kgl. Bibliotek

95 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

100 **URI**

<https://www.dansketaler.dk/tale/johannes-hilarius-kofods-praediken-pinsedag>